

SÉRIE AKTA OREGON POKRAČUJE DALŠÍM AKČNÍM DOBRODRUŽSTVÍM

CLIVE CUSSLER

A BOYD MORRISON

TYRANI ZE STÍNŮ

JAK SOUVISÍ PROJEKT NIČIVÉ UMĚLÉ INTELIGENCE
S LEGENDOU O DEVÍTI NEZNÁMÝCH MUŽÍCH? JUAN CABRILLO
A POSÁDKA LODI OREGON ROZKRÝVAJÍ DÁVNÉ TAJEMSTVÍ.

Tyrani ze stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler, Boyd Morrison

Tyrani ze stínů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TYRANI ZE STÍNŮ

TYRANI ZE STÍNŮ

Román z řady Akta Oregon

Clive Cussler
a Boyd Morrison

Postavy

VÁLKA O KALINGU

Ašóka Strašný Vládce Maurjovské říše

Kathar Maurjovský generál

Vit Ašókův mladší bratr

KORPORACE

Juan Cabrillo Předseda Korporace a kapitán lodi *Oregon*

Max Hanley Prezident Korporace, Juanův zástupce a hlavní inženýr *Oregonu*

Linda Rossová Viceprezidentka operací Korporace a veteránka amerického námořnictva

Eddie Seng Ředitel pobřežních operací Korporace a bývalý agent CIA

Eric Stone Hlavní kormidelník *Oregonu* a veterán amerického námořnictva

Mark „Murph“ Murphy Hlavní zbraňový důstojník *Oregonu* a bývalý designér zbraní pro americkou armádu

Franklin „Linc“ Lincoln Agent Korporace a bývalý Navy SEAL

Marion MacDougal „MacD“ Lawless Agent Korporace a bývalý Army Ranger

Raven Malloyová Agentka Korporace a bývalá vyšetřovatelka americké vojenské policie

George „Gomez“ Adams Pilot helikoptér a operátor dronů na palubě *Oregonu*

Hali Kasim Hlavní komunikační důstojník *Oregonu*

Dr. Julia Huxleyová Hlavní zdravotnická důstojnice *Oregonu*

Kevin Nixon Vedoucí Školy magie na palubě *Oregonu*

Maurice Hlavní stevard *Oregonu*

Chuck „Tiny“ Gunderson Hlavní pilot letounů s pevnými křídly Korporace

DEVĚT NEZNÁMÝCH A JEJICH SPOJENCI

Romir Mallik Výkonný ředitel společnosti Orbital Ocean a následník obdařený svitkem kosmogonie ze Svitků moudrosti

Xavier Carlton Výkonný ředitel společnosti Unlimited News International a následník obdařený svitkem propagandy ze Svitků moudrosti

Jason Wakefield Výkonný ředitel společnosti Vedor Telecom a následník obdařený svitkem komunikace ze Svitků moudrosti

Lionel Gupta Výkonný ředitel společnosti OreDyne Systems a následník obdařený svitkem alchymie ze Svitků moudrosti

Melissa Valentinová Zakladatelka internetového vyhledávače a následnice obdařená svitkem mystéria světla ze Svitků moudrosti

Daniel Saidon Výkonný ředitel společnosti Saidon Heavy Industries a následník obdařený svitkem gravitace ze Svitků moudrosti

Pedro Neves Manažer v oblasti biotechnologií a následník obdařený svitkem chorob ze Svitků moudrosti

Boris Volanski Velitel soukromé armády a následník obdařený svitkem fyziologie ze Svitků moudrosti

Hans Schultz Švýcarský bankéř a následník obdařený svitkem sociologie ze Svitků moudrosti

Asad Torkan Švagr Romira Mallika

Rasul Torkan Dvojče Asada Torkana

Natalie Taylorová Asistentka Xaviera Carltona

PASAŽÉŘI POHŘEŠOVANÉHO LETADLA

Lyla Dhawanová Technologická ředitelka společnosti Singular Solutions

Adam Carlton Syn Xaviera Carltona

ÚSTŘEDNÍ ZPRAVODAJSKÁ SLUŽBA CIA

Langston Overholt IV. Kontakt Korporace v CIA

INCIDENT NA OSTROVĚ DIEGO GARCIA

Keith Tao Vůdce únosců na lodi *Triton Star*

major Jay Petkunas Pilot bombardéru B-1B

kapitán Hank Larsson Pilot bombardéru B-1B

podplukovník Barbara Goodmanová Velitelka divize pro globální polohový systém amerického letectva

seržant Joseph Brandt Komunikační operátor v Camp Thunder Cove

OSTROV JHOOTHA

Fjodor Judin Správce vězení

COLOSSUS

Čchen Min Vědecký ředitel

INDIE

Generál Arnav Ghóš Velitel pro zásobování zbraněmi v indické armádě

Kiara Džajnová Bollywoodská herečka

Gautam Puri Kiařin přítel

Priša Naiduová Bollywoodská herečka a Kiařina kamarádka

Samar Naidu Prišin manžel

TYRANI ZE STÍNŮ

Prolog

**KRÁLOVSTVÍ KALINGA
INDICKÝ SUBKONTINENT
261 PŘ. N. L.**

Vzduch čpěl kouřem a spáleným masem. Hlavní vojenský tábor ležel na opačné straně rozbořeného města. Nebylo slyšet nic než neklidné šoupaní kopyt koní císařské gardy a třepotání praporce Královského lva vlajícího ve větru.

„Kolik mrtvých?“ zeptal se maurjovský císař Ašóka Strašný svého nejvyššího generála Kathara, který seděl obkročmo na ebenově černém hřebci, jenž nápadně kontrastoval s Ašókovým nádherným bílým ořem.

„Je to velké vítězství, Excellence,“ odpověděl Kathar. „V celém tažení jsme ztratili jen deset tisíc mužů.“

Ašóka už týden projížděl zemí, již dobyl, a nenacházel nic než smrt a zkázu. Nyní, když se přehoupil přes hustě zalesněný kopec a naskytl se jim výhled na pozůstatky Tosali, hlavního města Kalingy, konečně spatřil opravdové následky své války, která měla rozdrtit poslední království subkontinentu, jež se odmítalo podřídit jeho vládě. Celé město bylo vypálené, a kam až oko dohlédlo, byly planiny poseté mrtvými těly.

Deset tisíc obětí v jeho armádě znamenalo, že byl v boji zabit nebo smrtelně raněn jeden z každých sedmi vojáků. Navzdory těmto ohromným ztrátám měl Ašóka dosud nejmocnější vojsko na jih od Himálaje, možná i na celém

světě. Žádná známá armáda se mu nemohla postavit. Teď ho ale trápilo něco jiného.

Odvrátil se od nedozírné krvavé scény a zadíval se na svého generála. „Ptám se, kolik jsme jich zabili *my*?“

Kathar se usmál, krutě a bez sebemenší stopy výčitek za barbarskou zkázu, kterou přivodil tomu hrdému lidu. „Moji důstojníci tvrdí, že jsme smetli přes sto tisíc kalinžských vojáků. Nikdo nebyl ušetřen. Dalších sto tisíc civilistů bylo buď zabito, nebo odvečeno při drancování po bojích. Dali jsme světu lekci. Nikdo se nám neodvážá znovu vzdorovat.“

Ašóka jeho úsměv neopětoval. Místo pýchy nad svým velkým triumfem poctoval obrovskou hanbu, která v něm hnisala už několik dní. Občané Kalingy odmítli stát se jeho poddanými a bojovali proti němu do posledního muže, ženy a dítěte. Slyšel zkazky o celých vesnicích, které raději spáchaly sebevraždu, než aby musely čelit zvěrstvům jeho běsnící armády.

Jeho říše se nyní táhla od Persie až po deltu Gangy. Cesta, již právě podnikal, ho měla přesvědčit o rozsahu jeho monumentálního úspěchu. Místo toho se pro něj však stala cestou hanby, svědectvím o jeho zkaženosti, které od základů změnilo jeho pohled na svět. Ašóka věděl, že nesmí dopustit, aby se právě tohle stalo jeho trvalým odkazem.

Svůj titul Ašóka Strašný si zasloužil. Aby si zajistil svou císařskou vládu, napáchal ohavné věci. Zavraždil devadesát devět ze sta svých nevlastních bratrů, aby jim zabránil svrhnout ho z trůnu, a ušetřil pouze mladšího bratra Vita, svého nejdůvěryhodnějšího poradce. Nechal postavit vězení známé jako Ašókovy peklo, kde své nepřátele podroboval všem představitelným formám mučení. Nikdy z něj nikdo nevyšel živý.

Ale to všechno nebylo ničím v porovnání s utrpením, jehož svědkem se stal za poslední týden. Toto nebyli zrádci a zločinci. Padlí a vyhnanci z Kalingy byli ušlechtilí vojáci bojující za svou vlast a její nevinné obyvatele, kteří nechtěli nic jiného než pokojně žít své životy.

Dnes se měl Ašóka v hlavním městě Kalingy setkat s Vitem a jeho jednotkami, jež přinesou zprávy ze zbytku země. Ale to, co viděl dosud, už ho dokázalo přesvědčit, aby upustil od dalšího dobývání a místo toho se soustředil na zvelebování života svých poddaných.

Ševel listů v lese přiměl jeho gardu tasit meče. Ašóka se ohlédl a spatřil, jak se mezi stromy vynořila umouněná mladá žena v otrhaném oděvu. Po tvářích jí stékaly slzy z pohledu na masakr, jež její lid utrpěl. Nato se rozhlédla a zachytila pohled císaře a jeho mužů. Začala se belhat k nim.

„Zabij tu havěť,“ prohodil nedbale Kathar k jednomu z gardistů.

Strážce zvedl meč a chystal se vyrazit proti ženě.

„Schovejte zbraně!“ nařídil však Ašóka. „Všichni!“

Gardisti ho bez zaváhání uposlechli a schovali meče do pochev.

Kathar na císaře přimhouřil oči. „Excelence?“

„Tě ženě nikdo neublíží.“

Žena bez sebemenší známky strachu dovrávorala k císaři a zastavila se. Ašóka viděl v její tváři pouze smutek a vzdor. Podívala se na Královského lva na jeho praporci a potom upřela pohled na něj.

„Ty jsi císař Ašóka Strašný? Ty jsi ten řezník, který provedl toto mému lidu?“ Pokynula slabou, třesoucí se rukou k obrazu zkázy pod nimi.

„Jak se odvažuješ takhle hovořit s Jeho Excelencí!“ zařval Kathar. „Za to budeš –“

Ašóka zvedl paži a podíval se na generála. „Ticho. Chci slyšet, co mi chce říct.“ Obrátil se zpátky k ženě. „Jsem Ašóka. Ty pocházíš z tohoto města?“

Přikývla. „Tosali *byl* můj domov.“

„Jsi sama?“

„To bys měl vědět nejlíp ty sám. Tví vojáci zavraždili v bojích mého otce, mého manžela i mé tři bratry.“

Kathar se na ni rozkřikl: „Nebyli zavražděni! Zemřeli, protože odmítli naši velkorysou nabídku, aby se vzdali a stali poddanými Maurjovské říše! Nebyli nic než ubohá chátka, kterou je třeba smést ze zemského –“

„Dost!“ Ašóka k překvapení svých gardistů sesedl z koně. Okamžitě obestoupili jeho i ženu, ke které kráčel.

Ašóka ji uchopil za ruku. „Nezbyl ti nikdo z rodiny?“

Zavrtěla hlavou. „Jediného syna mi zabila nemoc, mé sestry a dvě dcery byly znásilněny a odvečeny do otroctví. Uprchla jsem do lesů a doufala, že narazím na někoho z našich, ale nikoho jsem nenašla. Zůstala jsem jen já.“ Žena padla na kolena a sevřela v dlaních císařovu ruku. „Prosím, zabij mě.“

„Proč bych to měl udělat? Nepředstavuješ hrozbu pro mě ani pro mé muže.“

„Vzal jsi mi úplně všechno. Už nemám pro co žít. Jestli dřív neumřu hladu, dopadnu stejně jako ostatní ženy.“

„Dávám ti své slovo nejvyššího vládce Maurjovské říše, že už ti nikdy nikdo –“

Než stihl Ašóka dokončit větu, Kathar tasil meč. Císař zahlédl koutkem oka zablesknutí oceli a instinktivně uskočil. Kathar se rozmáchl a jedním pohybem přetl ženě hrdlo. Zabublala v něm krev, a než se její tělo zhroutilo k zemi, rozhostil se jí po tváři výraz klidu a úlevy.

Ašóka ucítil na krku teplou tekutinu. Dotkl se toho místa a nahmatal v kůži šrám. Oddálil od něj ruku a zjistil, že má prsty potřísněné krví. Rána nebyla hluboká, ale samotná její přítomnost ho šokovala. Kdyby neuskočil tak rychle, tatáž rána, jež srazila k zemi tu ženu, by ho zabila.

Generálův meč nyní mířil na Ašókovu hrud'. Vojáci císařské gardy už tasili meče a byli připraveni vladaře bránit, ale jasně viděli, že sebenepatrnější pohyb by pro jejich milovaného vůdce znamenal smrt.

„Kathare! Málem jsi mi setnul hlavu!“

Kathar se usmál a pokrčil rameny. „Podcenil jsem tvé reflexy, Excellence.“

„Chceš říct, že ses nás pokusil zabít oba?“

„Na ni nebyl tak zlý pohled, ale tam, odkud přišla, jsou zástupy jiných. Zato ty...“ Kathar zavrtěl hlavou. „Vidím, jak tě tato válka změnila. Už neusiluješ o velikost říše. Stal se z tebe slaboch.“

Jeden ze strážců se začal šinout blíž, ale Kathar přitiskl špičku meče Ašókovi k hrudi, aby ho zastavil.

„Ještě krok a probodnu ho.“

„Jestli to uděláš,“ řekl Ašóka, „budeš mrtvý dřív, než dopadnu na zem.“

„Možná. Ale stanu se hrdinou této říše.“

Ašóka zaslechl, jak se k nim z lesa blíží dunění kopyt. Musel to být jeho bratr Vit doprovázený svými lučištníky. Když se Ašókovi podaří Kathara ještě aspoň na chvíli zdržet, Vitovi muži ho budou moci zneškodnit dříve, než stihne pohnout mečem.

„Copak nevidíš, že tohle dobývání je čiré bláznovství?“ rozhovořil se Ašóka. „Co záleží na tom, jestli získáme další půdu, pokud přitom nezlepšíme životy svých poddaných?“

„Dobývání je to jediné, co zaručí, že naše jména zůstanou navěky zapamatována,“ pravil Kathar a v očích mu přitom jiskřila posedlost mocí, kterou nyní třímal v ruce. „Alexandr Veliký sestavil tu nejlepší armádu v dějinách, nebyl nikdy poražen v boji a vládl největšímu impériu, jaké kdy svět poznal. Lidé budou znát jeho jméno tak dlouho, dokud na světě nějakí budou.“

Ašóka vážně přikývl. „A pak Alexandr zemřel v třiatřiceti letech a jeho říše se při občanských válkách rozpadla na kusy. Copak nechápeš, že je i jiná cesta?“

„Tenhle buddhismus, o kterém pořád mluvíš?“ odplivl si Kathar. „Ztráta času. Se svou armádou ses mohl proslavit ještě většími vítězstvími. Mohl jsi ovládnout celý známý svět. Nedovolím, abys takovou příležitost zahodil. Pod mým velením zažije Maurja skutečnou slávu. Budou mi říkat Kathar Skvělý. Dějiny si zapamatují mé jméno a budou ho uctívat ještě více než to Alexandrovo.“

Ašóka se rozhlédl po svých věrných gardistech. Jistě nedovolí, aby Katharovi jeho vražda prošla.

„Z čeho soudíš, že přežiješ následujících několik vteřin?“ zeptal se klidně Ašóka.

Kathar odpověděl pouze úšklebkem. Z lesa se vynořili koně, ale nepatřili Ašókovu bratru Vitovi. Seděli na nich Katharovi nejvěrnější vojáci, a bylo jich dvakrát víc než císařských gardistů. Obklíčili Ašókovy muže, kteří se ocitli před beznadějnou přesilou.

„Nedělám to z nějakého ubohého vrtochu,“ prohlásil Kathar. „Plánoval jsem to celé týdny, hledal jsem nejlepší místo, kde bych tebe a tvé muže mohl přepadnout. Až se vrátím s tvým tělem, sdělím tvým poddaným, že tě usmrtili odbojní kalinžští zrádci. Ke komu jinému se mohou obrátit než k tvému nejvěrnějšímu generálovi, který zajistil impériu toto velké, ale tragické vítězství?“

„Můj bratr mě pomstí.“

„Pokusí se. Ale je to stejný slaboch jako ty. Jestli dokážu porazit tebe, s ním nebudou žádné problémy.“

Kathar se obrátil na jednoho ze svých vojáků, v němž Ašóka poznal vysokého důstojníka jezdeckva.

„Našels je?“ zeptal se ho Kathar.

Důstojník přikývl a sundal z ramene brašnu. Vytáhl z ní svitek a podržel ho nad hlavou tak, aby ho všichni viděli.

„Všech devět,“ oznámil důstojník.

Ašóku zamrazilo. Hleděl na jeden z devíti posvátných Svitků moudrosti, jež shromažďovaly sebrané vědomosti pocházející od nejlepších mozků v jeho říši. Přítomnost svitků znamenala, že Knihovník musí být mrtev a Kathar má teď v rukou vše, co potřebuje, aby mohl vládnout absolutní mocí.

Kathar se s úsměvem obrátil zpátky na Ašóku. „Možná si teď uvědomuješ, že jsem předtím minul záměrně, aby stihli dorazit moji muži. Chtěl jsem, abys zůstal naživu, dokud si nebudu jistý, že mám v rukou svitky. A teď, když je mám, už tvá existence není nezbytná. Tímto tvá dynastie končí. Tady a teď.“

Kathar pozvedl meč k vražednému úderu a jeho vojáci se současně vrhli na císařskou gardu.

Ašóka to svému generálovi nehodlal usnadnit. Přikrčil se a natočil stranou. Dopadající meč ho zasáhl do ramene. Část úderu pohltilo kožené brnění, ale přesto se čepel zařízla hluboko do svalu.

Nevěnoval bolesti pozornost a dal se na útěk, ale Kathar měl na koňském hřbetě výhodu výšky a rychlosti. Generál napráhl meč k další ráně. V jeho očích se zračila šílená žízeň po krvi.

Pak Ašóka ve vřavě řinčících mečů, frkajících koní a křičících umírajících zaslechl nezaměnitelné zasvištění šípu. Zasáhl Kathara do ruky. Generál vykřikl a upustil meč.

S výrazem naprosté zuřivosti si vykroutil šíp z dlaně a podíval se směrem, odkud přiletěl. Ašóka jeho pohled následoval a zjistil, že k nim tryskem uhání Vit se svými lučištníky. Od luků jim vyletovaly šípy. Čtvrtinu Katharových mužů skosily hned při první salvě.

Kathar si uvědomil bezprostředně hrozící porážku, otočil koně a vyrazil k důstojníkovi jezdeckva, který stále svíral v ruce brašnu. Vyškubl mu ji a křikl: „Dohlédni, ať za mnou nikdo nejede.“ Nato švihl koně a vyrazil tryskem do lesa.

Ašóka ho ale nehodlal nechat tak snadno uprchnout, ne se Svitky moudrosti. Dokud je Kathar měl v rukou, představoval obrovskou hrozbu pro Ašókovy plány na novou éru této země.

Císař naskočil na koně a nezraněnou rukou tasil meč. Nevěnoval pozornost bratrovu volání, aby se uchýlil do bezpečí, a vydal se za zrádcem.

Kathar byl silnější v boji, ale Ašóka byl vynikající jezdec. Místo aby Kathar vyrazil lesem po přímé cestě, kde by mohl využít k útěku rychlost svého koně, proplétal se mezi hustým porostem stromů ve snaze zbavit se pronásledovatelů.

Ale Ašóka se nenechal oklamat. Jasně rozeznával na zemi stopu polámaných větví a udupaného porostu a využil každé zkratky, aby se prchajícímu přiblížil.

Nakonec před sebou zahlédl pravidelné záblesky lesklých stříbrných spon Katharova brnění. Ašóka vyrazil do strany, cválal souběžně s generálem a každým okamžikem se mu přibližoval.

Kathar zjistil, že je pronásledován, a tasil dýku. V zoufalství ji po Ašókovi mrštil, ale neškodně se zabodla do stromu, který stál mezi nimi.

Ašóka vycítil šanci. Provedl koně úzkou pěšinou mezi stromy a ocitl se vedle Kathara. Zdvihl meč a vši silou jím máchl.

Meč nepřetěl nic než vzduch.

Aby se vyhnul ráně, seskočil Kathar z koně a narazil přitom do stromu. Odrazil se a zůstal ležet na zemi. Svitky vypadly z brašny a rozsypaly se po zemi.

Ašóka se obrátil a sesedl z koně. S mečem napřaženým před sebe se blížil ke klečícímu generálovi, jehož tělo se tráslو bolestí.

Ašóka věděl, že je to jen trik. Obešel generála, až stál přímo za ním, a přiložil špičku meče Katharovi na šíji.

„Zahod' ten nůž.“

Kathar se přestal trást a zachechtal se. Nůž, který svíral v nezraněné ruce, dopadl na zem.

„Teď vstaň.“

Kathar se postavil na nohy a otočil.

„Ty mě nezabiješ,“ pravil s pokřiveným úsměvem.

„Proč?“

„Kvůli té své buddhistické víře, na kterou chceš obrátit celou zemi. Ta zabíjení nedovoluje. Vím to. Poslouchám o tom už celé týdny. Od tebe.“

„Máš pravdu,“ přikývl Ašóka. „Uvažuji, že nařídím všem svým poddaným, aby následovali Buddhu. A tvá zrada mi jen potvrzuje, že to bude správné. Zabíjení plodí jen další zabíjení. Kdyby bylo po tvém, postavil bys svou vládu jen na hrůze a smrti.“

„Dobře víš, že to je jediný způsob, jak vybudovat dynastii.“

Ašóka zavrtěl hlavou. „Je i jiná cesta. A dokud budu naživu, bude tato země kráčet po ní.“

Blížilo se k nim dunění kopyt a Ašóka uviděl, že je objevil Vit, vynikající sto-
pař. Zastavil koně vedle dvojice.

„Jsi v pořádku, bratře?“ zeptal se Vit.

Ašóka přikývl. „Ale nebyl bych, kdybys nedorazil v pravý čas. Posbírej ty svitky.“

Vit seskočil z koně a začal sbírat pergameny a ukládat je zpátky do brašny.

„Tahle špína musela zabít Knihovníka, aby je získala,“ poznamenal Vit. „Kdo nastoupí na jeho místo? Pověz mi jeho jméno a já mu je odvezu.“ Dokráčel k bratrovi se všemi svitky bezpečně schovanými v brašně.

„Nehodlám jmenovat nového Knihovníka,“ odpověděl Ašóka. „Kathar nám ukázal, že je příliš nebezpečné uchovávat všechny svitky pohromadě. Vite, chci, abys vyhledal devět neznámých mužů, obyčejných lidí, kteří v životě prokázali svou dobrotu a věrnost. Každý z nich dostane na starost střežit jeden ze Svitků moudrosti, aby je nikdy nemohl využít jediný člověk k dobytí celého světa.“

„Provedu,“ přikývl Vit a pak se opovržlivě podíval na Kathara. „A co bude s ním?“

Ašóka postoupil o krok blíž ke Katharovi a přiložil mu meč na hrdlo. „Mým prvním příkazem v tomto novém věku bude vymazat jméno tohoto zrádce ze všech svitků a rytin. Kdokoli vysloví nahlas jeho jméno, bude vykázán ze země.“ Soucitně si Kathara prohlížel. „Do příští sklizně bude tvé jméno navždy zapomenuto. Pro dějiny budeš navždy ztracen. Bude to, jako bys nikdy neexistoval.“

Katharův samolibý výraz teď poprvé ochabl, než vzbouřenec učinil další vlašný pokus předstírat statečnost. „Ale já tu ještě jsem. Mám nespočet následovníků a moji vojáci jsou věrní. Povstanou proti tobě a vysvobodí mě z tvého vězení.“

„Ne, nevysvobodí.“ Ašóka zdvihl meč.

Kathar na něj mlčky zíral. Bylo to poprvé, co generál projevil strach. „Ale co zákony tvého Buddhy? Ty ti nedovolíš zabít!“

„Máš pravdu,“ přikývl Ašóka. „Od této chvíle nařizuji, aby žádná živá bytost, lidská nebo zvířecí, nebyla zabita z trestu ani obětování. Od této chvíle je mou povinností a závazkem zajistit, abys ty, jenž nemáš žádné jméno, byl tou poslední.“

Ašóka bodl mečem.

NAD ARABSKÝM MOŘEM SOUČASNOST, PŘED OSMNÁCTI MĚSÍCI

„Nesmíte to nikomu říct,“ zašeptal Adam Carlton a pohledem přes rameno se ujistil, že ho nikdo neposlouchá. „Sem bych vás vůbec neměl brát.“

Lyla Dhawanová dobře věděla, že jeho dramatické gesto bylo jen pro efekt. V honosném zářivém salónu letadla s mahagonovými stoly a pohovkami s reliéfním vzorem od Guccioho seděli totiž sami. Dvoupatrový Airbus A380 byl sice gigantický, a byl-li vybaven jako linkové letadlo, dokázal pojmout přes osm stovek lidí, ale v této jeho verzi jím teď cestovala necelá stovka. Většina si právě teď v luxurních barech na přídi vychutnávala proudem tekoucí šampaňské doplňované drahým kaviárem.

Lyla doteď nevěděla, čím se zařadila mezi tu hrstku šťastlivců pozvaných do soukromého letadla Xaviera Carltona, ale jedinečnou životní příležitost bez váhání popadla za pačesy. Nutnost neustálého odrážení pokusů o sblížení ze strany jednoho z miliardářových synů ji málem přiměla přehodnotit, jestli snad neudělala chybu, ovšem musela si přiznat, že jeho nabídka ji lákala.

„Chcete říct, že se můžeme jít podívat dolů do nákladního prostoru?“ zeptala se.

Carlton přikývl, dopil zbytek stoleté skotské ve sklenici, naklonil se k ní a svým britským přízvukem téměř zavrhl: „Viděla jste někdy Bugatti Chiron?“

Z pachu alkoholu v jeho dechu se Lyle málem zvedl žaludek. Zavrtěla hlavou.

„Nejrychlejší auto na světě,“ rozplýval se Carlton. „Mělo cenu tři miliony dolarů, ještě než jsem ho nechal pozlatit. Dovezl jsem si ho z Londýna, abych ho vyzkoušel na pouštních silnicích. Na projížďku vás samozřejmě vzít nemůžu, ale můžete se do něj posadit. Má potahy z té nejjemnější kůže, jakou jste kdy poznala.“

Lyla měla co dělat, aby neprotočila oči. Auta ji absolutně nezajímala a Carltonovo neustálé chvástání jí lezlo na nervy. Nevěděla ale, jestli ještě někdy dostane příležitost projít se po nákladním prostoru A380. Byla pilotka, v kalifornském San Jose nalétala přes šest set hodin v dvoumotorových vrtulových letadlech, takže podívat se dolů pro ni bylo něco jako dostat propustku do zázemí Disneylandu. Jediné, co ji přimělo váhat, byla nutnost zůstat o samotě s tímhle otřepou.

„Tomu říkám lákavá nabídka,“ pronesla. „Možná by se tam rádi podívali i další hosté.“

Ne že by si s ním nedokázala poradit, kdyby začal být dotěrný. Byl malý a evidentně z formy a Lyla dovedla díky pravidelnému cvičení crossfitu zvednout mrtvým tahem sto kilo. Mnohem větší starosti jí dělalo, že ho urazí a připraví se tak o možnost spolupráce s firmou jeho otce.

Stejně jako všichni ostatní pasažéři na palubě tohoto extravagantního seznamovacího prostoru byla Lyla manažerka počítačové společnosti a cestovala do Dubaje na obchodní konferenci TechNext. Jako technologická ředitelka firmy Singular Solutions doufala, že jí konference pomůže rozšířit po světě přelomový software na rozpoznávání vzorů, který jejich firma vyvíjela. Dosud podepsali kontrakty za padesát milionů dolarů, ale Carltonova masivní mediální korporace Unlimited News International by mohla toto číslo jediným tahem pera zdvojnásobit.

Na Lylin návrh, že by s sebou mohli vzít další pasažéry, se Carlton zamračil a usadil se zpátky do sedadla.

„Jestli moje auto nechcete vidět, prostě mi to řekněte,“ zavrčel.

„To ne, viděla bych ho moc ráda,“ odpověděla Lyla s úsměvem. Vstala a uhladila si sukni černých koktejlů. „Tak rychle! Než se někdo dozví, že dostávám soukromou exkurzi.“

Carlton se zazubil a skoro vyskočil na nohy. „Slibuju, že toho nebudete litovat. Ten Chiron je skoro stejně krásný jako vy.“

„Veďte mě, prosím.“

Dovedl ji k malému výtahu, oba se do něj vmáčkli a začali klesat. Carlton se na ni usmíval.

„Jste Američanka?“ zeptal se.

„Narodila jsem se a vyrůstala v Kalifornii. Ale oba rodiče pocházejí z Nového Dillí.“

„V Indii jsem byl mockrát. Otec má dům nedaleko Bombaje.“

„Ještě jsem mu nestihla ani poděkovat, že mě sem pozval.“

„Bohužel se sám nemohl zúčastnit. Musel řešit nějaké naléhavé záležitosti v Dubaji.“

Dveře výtahu se otevřely a Carlton provedl Lylu přes malé skladiště ke dveřím do hlavního nákladního prostoru. Při pohledu, který se jim naskytl, zůstala stát s otevřenou pusou.

Obrovský prostor byl prázdný.

Carlton několikrát zasípal, než se dal do křiku: „Kde je moje auto? Sám jsem dohlížel na jeho nakládání do letadla! Večer, než jsme odlétali z Anglie! Až přijdu na to, kdo –“

Vtom letadlo bez varování začalo střemhlav padat tak prudce, že se dvojice vznesla ke stropu nákladního prostoru. Tři metry nad podlahou chvíli zběsile tloukli rukama a nohama kolem sebe. Pak se letadlo náhle ustálilo a oni prudce dopadli zpátky na podlahu.

Lyla přistála na kovové ploše, ale Carlton takové štěstí neměl. Udeřil hlavou do odhaleného kovového sloupu, který měl držet na místě jeho auto.

Vyskočila na nohy a vrhla se k němu. Z hlavy mu crčela krev. Byl v bezvědomí, ale dýchal.

Lyla se rozběhla k malému skladišti a horečně se prohrabala tamními věcmi, až našla několik látkových ručníků, se kterými se vrátila do nákladního prostoru. Dvěma Carltonovi vypodložila hlavu a třetí mu přitiskla na ránu.

Křičet o pomoc bylo marné. Prostor byl tak odlehlý, že ji nemohl nikdo slyšet. Musí ho tu nechat samotného a doběhnout pro pomoc.

Vrátila se k výtahu a nekonečně dlouho čekala, až zase přijede. Cesta vzhůru ledovým prostorem trvala celou věčnost.

Jakmile byla zpátky na hlavní palubě, vyrazila sprintem přes zářový salón kolem konferenčního sálu do klavírního baru, kde panovalo znepokojivé ticho. Když zjistila proč, zalapala po dechu.

Všichni pasažéři seděli a měli obličej zakryté kyslíkovými maskami. Byli bezvládně zhroutení v sedadlech a měli zavřené oči.

Lyla v hrůze přistoupila k nejbližší ženě. Přiložila jí prst na hrdlo a úlevou si oddechla, když ucítila pulz. Zkusila ještě dva další. Navzdory bezvědomí byli naživu.

Už už začínala podléhat panice, když ji napadlo, že to všechno mohl způsobit prudký pokles tlaku, který by vysvětloval i ten náhlý propad letadla.

Pak tu myšlenku ale rychle zavrhl. I kdyby se objevila trhлина v trupu někde v horním patře letadla, okamžitě by cítila ledový vzduch zvenčí, a navíc by pár vteřin po příchodu na hlavní palubu sama omdlela.

Prošla další dvě místnosti a čekal ji v nich stejně děsivý pohled: všichni pasažéři i posádka v maskách a v bezvědomí.

Ve velkých dopravních letadlech se Lyla příliš nevyznala. Létání pro ni bylo jen koníčkem – její jedinou zálibou – a šancí utéct aspoň na pár hodin týdně před pracovním stresem na místo, kde ji nezastihnou pracovní e-maily. A co víc, nemohla se jí tam dovolat ani matka, aby ji zahrnovala výčitkami, že ani ve svém pokročilém věku jedenatřiceti let pořád nemá manžela.

Věděla prakticky o všem, co se mohlo pokazit v dvoumotorové Cessně Corsair, ale Airbus byl samozřejmě mnohem složitější stroj. Mohlo se třeba stát něco s kyslíkovým systémem, ale neměla ponětí, co by to mohlo být. Zajímavější jí připadala otázka, proč mají vůbec všichni nasazené masky, když je v letadle dýchatelný vzduch.

Lyla se podívala z okna. Uviděla slunce prosvítající přes řídké mraky a dole klidnou vodní hladinu, i když se měli po celý let držet nad saúdskoarabskou pouští. Nacházeli se mimo signál běžných mobilních telefonů a šance, že by na palubě narazila na satelitní telefon, byla mizivá. Musela se dostat do kokpitu. Jestli piloti používají stejný kyslíkový systém, možná jsou taky v bezvědomí, ale mohla by vyslat tísňový signál a zajistit si pomoc od někoho na zemi. Sama s takovým letadlem přistát neuměla, ale ovládání bylo dnes tak automatizované, že s pomocí leteckého dispečera v Dubaji by se jí mohlo podařit dostat letadlo bezpečně na zem.

Dveře kokpitu našla zavřené a zamčené. Na bušení nejdříve nikdo neodpovídal. Zoufale se pokusila dveře vypáčit, ale bylo to bez šance. Od teroristických útoků z 11. září se všechna letadla vyráběla se zesílenými dveřmi do kokpitu a zámky ovládanými piloty, aby se dovnitř nedostali teroristé. Zároveň to však znamenalo, že když se pilotům něco přihodilo, nikdo se k nim nedostal.

Lyla zkoumala dveře. Našla vedle nich klávesnici s červeným světýlkem a uvědomila si, že by cesta dovnitř přece jen mohla existovat. Vzpomínala si, že četla o tom, že existuje kód, se kterým se letušky můžou v případě nouze dostat do kokpitu, pokud to nezakážou zevnitř sami piloti, třeba právě při teroristickém útoku.

Takový kód přece musel být někde po ruce, aby se k němu v případě potřeby letušky rychle dostaly. Prohrabala se skříňkami s jídlem v přední uličce a našla tam, co hledala: kousek papíru s šestimístným číslem, nalepený zevnitř na dvířkách. Arabské písmo nad číslem nepřečetla, ale muselo to být ono.

Lyla vytukala číslo do klávesnice a světýlko s pípnutím zezelenalo. S pocitem vítězství rozrazila dveře kokpitu.

Její radost však rázem vyprchala, když spatřila pilota zhrouceného v sedadle. V pravém spánku měl díрку od kulky.

Zato kopilot byl živý až moc. Lyla sebou trhla a instinktivně zvedla ruce, když se na ni otočil a namířil na ni malou pistolí.

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Ni... nikdo,“ vykoktala. „Jen pasažérka. Lyla Dhawanová.“

„Odkud jste přišla?“

„Byla jsem v nákladním prostoru s Adamem Carltonem, když přišla ta turbulence.“

„Kde je?“

„Udeřil se do hlavy. Je vážně zraněný.“

„Jak jste se sem dostala?“

„Přístupový kód. Byl na kousku papíru.“

Vstal ze sedadla. „Ukažte.“

Celou cestu uličkou, než mu ukázala nalepený papírek, na ni mířil zbraní. Pak strhl papír z dvířek, zmačkal ho a strčil si ho do kapsy.

Pokynul jí pistolí, aby se s ním vrátila do kokpitu. Zavřel za sebou dveře, vrátil se na své místo a Lyle pokynul, aby se posadila na sklopné sedadlo.

„Připoutejte se,“ nařídil s pohledem upřeným na hodinky.

Lyla vzlykla úlevou. Nechystal se ji zabít. Zapnula si bezpečnostní pás.

„Teď si nasadte masku.“ Ukázal na masku, která visela přímo vedle ní.

Hlavou jí probleskla vzpomínka na všechny ty bezvědomé pasažéry. „Proč?“

Zvedl pistoli a zamířil jí na hlavu.

„Udělejte to.“

Neměla na výběr. Mrtvý pilot byl dostatečným důkazem, že ten člověk nebude váhat zmáčknout spoušť.

Nasadila si masku na obličej, ale pokusila se ji nechat co nejvolnější.

Kopilot se znovu podíval na hodinky a potom zpátky na ni. „Ne. Pevněji.“

Zdráhavě utáhla řemínky. V řádu vteřin se začala cítit jako opilá. V nouzovém kyslíkovém systému musel být nějaký omamný plyn.

„Proč tohle děláte?“ křikla do masky, ale kopilot už jí nevěnoval pozornost.

Podíval se doprava a jednou rukou si zaclonil oči. Vzápětí celý kokpit zaplavilo oslňující světlo.

Ihned nato pilot zatlačil ovládací páku dopředu. Obrovské letadlo zahájilo další střemhlavý sestup.

Lyla se pokusila odpoutat, aby tomu maniakovi zabránila všechny je zabít, ale její svaly už byly jako želé. Necítila prsty a mysl jí halil zmatený opar. Na okamžik

ji zaplavila naděje, že tohle všechno je jen zlý sen, že nic z toho se ve skutečnosti nestalo.

Pak se letadlo vynořilo z mraku a Lyla se podívala ven předními okny. Neviděla vůbec nebe. Jen oceán.

Letadlo padalo. A ona tomu nemohla nijak zabránit. Pak ji naštěstí pohltila milosrdná tma.

NEAPOL, ITÁLIE SOUČASNOST

Většina dělníků sice odešla domů se západem slunce, ale obrovská loděnice Moretti Navi byla stále jasně osvětlená. Asad Torkan se krčil u obvodového plotu v nejdlehlší části zařízení. Jeho obhlídka ve dvou předchozích večerech potvrdila, že perimetr nesledují žádné kamery. Několik pohybujících se strážců přicházelo v pravidelných intervalech, což mu infiltraci značně usnadňovalo.

Hodil si pytel přes rameno a bez potíží překonal plot. Před žiletkovým drátem ho ochránila těžká kožená svářečská zástěra. Za plotem si zástěru sundal a schoval ji pod jednu hromadu kontejnerů spolu s černou kombinézou, kterou si právě svlékl. Pod ní měl oblečenou uniformu stavebního předáka Moretti Navi. Nasadil si ochrannou přilbu, pytel zavěsil na rameno a vykročil k dokům, jako by přicházel na pracovní směnu.

Jakmile minul dvojici přístavních dělníků, kteří mu nevěnovali víc než krátký pohled, věděl Torkan, že se ke svému cíli dostane bez potíží. Prošel výcvikem iránského ministerstva informací a bezpečnosti jako záškodník, měl za sebou úspěšné operace v Saúdské Arábii, Kuvajtu a Pákistánu a vždycky se mu podařilo uniknout, aniž by byl odhalen.

Torkana díky jeho hnědým očím, tmavým vlasům, hranaté bradě a hubené postavě běžce často považovali za Řeka nebo Itala, díky čemuž dovedl v evropských kulturách snadno splynout. Hovořil plynně anglicky, persky a arabsky a domluvil se i několika dalšími jazyky, ale italština mezi ně nepatřila. Každý, kdo ho v loděnici uvidí, bude předpokládat, že patří mezi zdejší krajany. A kdyby na něj někdo promluvil, předstíral by, že je americký dodavatel, který tu má dohlížet na konstrukci jedné z mnoha stavěných lodí.

Loděnice byla tak obrovská, že mu trvalo dvacet minut, než před sebou v dálce spatřil svůj cíl. Byla to relativně malá nákladní loď, dlouhá jen čtyři sta stop, která procházela posledními dokončovacími pracemi předtím, než vypluje na svou první plavbu naplánovanou na zítřek. Vypadala jako normální nákladní loď, až na dva mimořádné prvky: velkou bílou satelitní parabolu připevněnou na palubě a čtyři spirálové větrné turbíny, které vypadaly jako obrácené šlehače. Ty měly vyrábět přídatnou energii, až loď popluje po moři.

Když přišel blíž, uviděl Torkan na přídi namalovaný nápis *Colossus 5*. Ostatní lodi *Colossus* už pluly po moři a těžko se k nim dostávalo, protože jejich poloha patřila mezi přísně střežená tajemství. Proto musel vyřadit aspoň tuhle, než opustí doku. Ve srovnání s obrovskými výletními loděmi a kontejnerovými lodmi Panamax, které se stavěly opodál, vypadal *Colossus* všechno, jen ne kolosálně, ale jeho jméno se nevztahovalo k rozměrům. Souviselo s tím, co se ukrývalo uvnitř.

Torkan se zastavil na sto metrů od lodi, aby prozkoumal její okolí. Na rozdíl od všech ostatních plavidel v loděnici střežil *Colossus 5* speciální plot, který působil daleko hrozivěji než vnější hranice celé loděnice. Strážci u brány byli po zuby ozbrojení samopaly a pochodovali jako bývalí vojáci, kterými také byli. Kromě nich napočítal Torkan nejméně tucet bezpečnostních profesionálů rozmístěných nejen na palubě, ale i v celé loděnici. Jeho úkolem bylo zneškodnit satelitní parabolu lodi tak, aby *Colossus 5* zůstal nepoužitelný aspoň dalších několik týdnů, než za satelit seženou náhradu.

Pokoušet se dostat na loď by byla sebevražda. Jeho mise by tak dopadla selháním, a Torkan nebyl sebevrah. Poté co odešel od vlády, začal si plně vychutnávat ovoce své nové, soukromé kariéry a měl v úmyslu prožít dlouhý a plodný život. Takže zaútočit na loď přímo nepřipadalo v úvahu.

Jeho aktuálním cílem proto nebyl samotný *Colossus 5*, ale nakládací jeřáb, který stál v doku vedle lodi.

Oranžový jeřáb, který byl s ramenem vztyčeným téměř svisle do vzduchu vysoký jako třicetipatrová budova, stál na čtyřech nohách a vypadal jako gigantická modernistická skulptura žirafy. Teď, když byly všechny stavební materiály naložené na lodi, udržovala kladková lana tlustá jako krajty mřížované ocelové rameno uzamčené ve vertikální poloze.

Torkan se přesunul tak, aby ho jeřáb chránil před pohledy z lodi. Strážci z *Colossu 5* měli výhled na část schodiště, ale Torkan doufal, že kdyby ho spatřili, budou ho mít za přistavního dělníka, který jen kontroluje zařízení.

Torkan vyšplhal až nahoru, minul kabinu obsluhy a vešel do zadního krytu jeřábu, který chránil před živly obrovský motor a hnací kola. Sundal z ramene pytel,

rozepnul ho a vytáhl tři kumulativní nálože vyzbrojené roznětkami na dálkové ovládání.

Dvě bomby připevnil k lanům ovládajícím kladku, která zdvihala a spouštěla rameno. Aby zajistil, že pád jeřábu bude mít katastrofální následky, vylezl také na střechu. Přikrčil se a připevnil poslední bombu k protizávaží, které jeřábu zajišťovalo stabilitu.

Pak Torkan vytáhl z pytle pistoli SIG Sauer, zastrčil si ji pod košili a prázdný pytel nechal ležet na jeřábu. V době, kdy se bomby odpálí, už bude v bezpečné vzdálenosti od loděnice.

Sešel po schodech dolů. Tam se právě chystal zmizet zpátky v labyrintu poskládaných kontejnerů, když ho zaznamenala dvojice přístavních dělníků. Podívali se na sebe a vykročili jeho směrem.

„*Ehi! Tu!*“ zavolal na něj jeden. „*Cosa stai facendo lassù?*“

Torkan italsky nerozuměl, ale pochopil, že se ho muž ptá, co na jeřábu dělal. Nasadil zmatený výraz a namířil si ukazovák na hrud.

„Já?“

Podsaditý dělník zastavil před ním. „*Si, tu. Chi sei?*“

„Je mi líto,“ řekl Torkan anglicky, „ale já neumím italsky.“

Dělník se zakabonil. „Říkám, kdo jsi? Co děláš na jeřábu? To je moje práce.“

„Aha! Já nevěděl, že se na *Colossu 5* bude dneska ještě něco dělat.“

„Ne, ne práce. Já dnes pracuju na jiném jeřábu.“

„Aha, tím se to vysvětluje.“

Dva muži se na sebe otočili s rychlopalnou italštinou a pak se první obrátil zpátky k Torkanovi. „Nic nevysvětlil. Kdo jsi?“

Torkan se na ně usmál. „Pracuju pro majitele lodi. Chtěli, abych dohlédl na to, jestli není jeřáb nebezpečný.“

„Nebezpečný?“

„Vždyť víte, něco v krytu kladek. Při nakládání se objevily nějaké potíže.“

„Nebezpečný? Není nebezpečný.“ Muž ukázal na jeřáb a něco svému společníkovi vysvětloval. Mladší z mužů na nic nečekal a začal stoupat po schodech.

„Není třeba ho kontrolovat,“ přesvědčoval je Torkan. „Můžu potvrdit, že je v naprostém pořádku.“

„Je to divné,“ prohlásil starší muž a vytáhl telefon. „Já radši zavolat šéfovi.“

„To není potřeba,“ snažil se ho zastavit Torkan. Mrštňný mladý dělník už byl v půli cesty nahoru.

„Je to nutné. Já tě tady nikdy neviděl.“ Začal vytáčet číslo, ale Torkan mu v tom nataženou rukou zabránil. „Počkej! Budu kvůli tobě mít potíže. Podívej, zavolám

svému šéfovi a můžeš si promluvit s ním. Řekne ti, že mám oprávnění ke kontrole jeřábu.“

Dělník si ho pochybovačně prohlížel, ale pak přikývl a schoval telefon do kapsy.

Torkan začal vytáčet číslo a jedním okem přitom sledoval mladého dělníka šplhajícího na jeřáb. Když otevřel dvířka krytu, Torkan stiskl tlačítko VOLAT.

Telefonní signál přijaly všechny roznětky současně. Kryt rozerval masivní exploze a nic netušícího mladíka vzala s sebou. Lana držící rameno jeřábu se v mžiku zpřetrhala a rameno začalo padat na palubu *Colossu 5*.

Bylo tak obrovské, že na pohled padalo jakoby zpomaleně. Strážci na lodi mohli jen utíkat o život, nebo v hrůze přihlížet, jak se ocelový masiv noří mezi dvojici stožárů s větrnými turbínami.

Jeřáb zasáhl satelitní parabolu naprosto přesně. Roztránila se ve spršku trosek, které se snesly na celou palubu lodi. Náhlý dopad oddělil rameno jeřábu od základny a zbytek mřížované konstrukce se zřítil do doku, rozmačkal bránu a rozdrtil jednoho nešťastníka z ostrahy, který nestihl včas utéct. Pak rameno zůstalo konečně ležet napříč přes loď.

Rozezněla se nouzová siréna a nad loděnicí se rozlehl křik mužů, kteří se utíkali podívat, jestli pod troskami nezůstali zranění.

Starší přístavní dělník mlčky civěl na obraz zkázy, která ho připravila o kamaráda.

„Říkal jsem ti, že je nebezpečný,“ řekl Torkan a vypálil muži dvě kulky do prsou. Muž se zhroutil na zem, a než zemřel, rozhostil se mu po tváři výraz překvapení. V loděnici zatím zavládl takový chaos, že si výstřelů nikdo nepovšiml. Torkan se tak mohl zbavit posledního svědka své úspěšné mise.

Uprostřed zmatku a nepořádku zmizel ve stínech a použil naplánovanou únikovou trasu přes obvodový plot. Když byl bezpečně mimo loděnici a kráčel zpátky k autu, zavolal si ještě jednou.

„Ano?“ ozval se ihned mužský hlas.

„Hotovo,“ oznámil Torkan. „Loď je dočasně mimo provoz.“

„Vynikající. Projekt Colossus se tak zpozdí aspoň o dva týdny. Za jak dlouho se dostaneš do Bombaje?“

Torkan se podíval na hodinky. V očekávaném čase dokončení se spletl jen o jednu minutu.

„Palubní lístek už mám,“ odušil. „Dorazím v deset hodin dopoledne.“

„Dobře. Připravím ti tam helikoptéru, aby tě odnesla na odpalovací rampu. Ale nezpozdi se.“

„To nezáleží tak úplně na mně, že ano?“

„Jestli to bude vypadat, že se let výrazněji opozdí, na tvém místě bych do letadla nenastupoval,“ varoval ho muž v telefonu. „Jestli půjde všechno podle plánu, zítra odpoledne bys v letadle určitě být nechtěl.“

3

ZÁPAD INDICKÉHO OCEÁNU

Kapitán Keith Tao zaklel. Na obzoru se objevil kouř, místy podbarvovaný ranním sluncem doruda. Bylo to přímo v trase jeho lodi, ale on neměl času nazbyt. Musel dodržovat přísný rozvrh. Jenže mořské právo jasně nařizovalo zastavit a poskytnout plavidlu v nouzi pomoc. Kdyby někdo zjistil, že nákladní loď minula potápějící se plavidlo a nepomohla mu, vznikly by z toho otázky, na které by se mu nechtělo odpovídat.

„Obeplujeme ji?“ zeptal se první důstojník.

Aby je ze zasažené lodi nikdo neviděl, museli by si prodloužit trasu skoro o dvě hodiny, a to byli už teď pozadu, protože vyrazili z Mosambiku se zpožděním.

Tao zvedl dalekohled a spatřil na obzoru obrys nákladní lodi. „Poslal někdo z té oblasti SOS?“

„Ne, pane. Díval jsem se na web námořní dopravy a nemají tady být žádné jiné lodě nejméně v okruhu sto mil.“

Přesně to Tao očekával. Záměrně pluli co nejdál od hlavních plavebních cest, a že se přitom tady, uprostřed ničeho, potkali s další lodí, byla prostě jen smůla.

Tao spustil dalekohled. Aby dodržel časový plán, bude muset riskovat, že bude spatřen. „Udržujte kurz.“

„Rozkaz, kapitáne.“

Za další hodinu už troskotající loď viděli úplně jasně, a podle toho, v jakém byla stavu, se Tao divil, že se vůbec ještě držela nad vodou.

Staříčkový nákladní parník dlouhý přes pět set stop vypadal jako karikatura jeho nákladní lodi *Triton Star*. Nakláněl se nějakých patnáct stupňů k pravoboku a byl zabořený hluboko ve vodě. Z několika míst trupu zčernalého požárem stoupaly sloupce dýmu.